

متن پرسش

به نام خدا در میان هیاهو های بیهوده اهل دنیا، گمشدگان از این جنگ مقدس و آه از خفتگان بیچاره، و در این شرایط آخرالزمان خوشا بحال رهبر شهیدمان. او چنان پروازی کرد که کس نکرده و راهی دراز جلوی ما باز کرده. به خدای متعال قسم که او برد و ما جاماندیم و حال با این حسرت سخت به خود آمدیم. خوشا! که مرد بود رهبرم فرار از خطر نکرد.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: آری! نه تنها آن مرد فرار از خطر نکرد بلکه متوجه تاریخی شد که دیگر تاریخ قرن آمریکایی نیست. باید از خود پرسید رئیس جمهور آمریکا یعنی ترامپ در حال حاضر یک خبرنگار است تا خبرهایی که می‌خواهد، بسازد و یا رئیس جمهور است تا جمهور را رهبری کند؟ عجیب است که این رئیس جمهور تا آن‌جا از تاریخ خود و از کارهای خود بی‌خبر و بیگانه است که در مصاحبه خود با خبرنگاران فکر می‌کند امام خمینی «رضوان‌الله تعالی علیه» را شهید کرده است، «فَاعْتَبِرُوا يَا أُولِي الْأَبْصَارِ!! آیا برای صاحبان اندیشه در چنین صحنه‌هایی جای عبرت نیست، تا به افول و بی‌آیندگی آمریکا بیندیشند و به قرنی که قرن آمریکایی نیست؟ در این صورت است که باید امیدوار بود که حتی حاکمان کشورهای عربی به خود آیند. <https://eitaa.com/zaghsefid/19411>

بنده بر این باورم که آینده باید کسانی باشند که حس کنند پیوندشان با رهبری، بیش از آنکه ناشی از اشتراکات مذهبی متعارف باشد، به اعتبار «انسانیت» است. بشر جدید که گرفتار روزمرگی شده، تنها راه نجات خود را در «حضور فردایی» می‌بیند؛ فردایی که به «اکنون» او معنا و زندگی ببخشد. یک «شور اکنون معنوی»، در ازای حضور در آن فردای خاص، سراغ مردم آمده است؛ همین شور است که هیمنه‌ی استکبار و اسرائیل را ذوب می‌کند. ما در حال تجربه‌ی یک «بود» بزرگ هستیم؛ شوری معنوی که در آن، اکنون خود را در پیوند با آن فردای متعالی حس می‌کنی. باید این‌ها را به درستی فهم کرد. موفق باشید